

Arrest

nr. 241 924 van 6 oktober 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 31 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE WOLF, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoekster), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 12 januari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 januari 2019 om internationale bescherming. Op 30 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 1 april 2020 aan eerste verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Tadzjiek te zijn. U bent een soennitische moslima. U bent geboren en opgegroeid in het dorp Kharo gelegen in de provincie Panjshir. U was nooit in het bezit van een Afghaanse taskara of Afghaans paspoort. Tijdens uw verblijf in Afghanistan woonde u samen met uw moeder, K. M. A. (...), daar uw vader overleden is toen u jong was. U ging niet naar school, maar volgde gedurende twee jaar schrijfflessen in uw lokale moskee bij een vrouw genaamd F. (...). Toen u vijftien jaar oud was wilde uw paternale oom A. W. (...) dat u met zijn zoon, uw paternale neef, H. (...) zou trouwen. U en uw moeder wilden dit niet, ook daar u verklaart reeds een relatie te hebben met M. A. (...), die u eveneens op uw vijftiende jaar ontmoette in het huis van uw grootvader in Abdara, Panjshir. M. A. (...) was op dat moment woonachtig in Kabul. M. A. (...) en zijn familie waren van plan om jullie te verlossen. Toen uw moeder dit meedeelde aan A. W. (...) sloeg hij uw moeder. De volgende dag kwam hij naar uw huis en nam hij u onder druk mee naar zijn huis, uw moeder mocht niet meekomen. De vrouw van uw paternale oom A. W. (...) deelde u mee dat u nu een getrouwde vrouw was en u nu in uw huis was. Zij bereidde de slaapplek van u en uw nieuwe echtgenoot H. (...) voor. U was op de hoogte dat H. (...) drugs gebruikte, u vermoedt dat hij tijdens jullie huwelijksnacht eveneens drugs gebruikte. Tijdens jullie huwelijksnacht heeft H. (...) u seksueel aangerand. Toen u zag dat H. (...) sliep heeft u het huis verlaten en wachtte u aan de straatkant op uw moeder. U reisde vervolgens via Kandahar naar Kabul, waarna u Afghanistan in 2015 verliet. U reisde vervolgens via Iran en Turkije naar Zweden waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek om internationale bescherming werd op 17 januari 2017 afgewezen door de Zweedse asieldiensten, waartegen u in beroep ging. Uw beroep werd op 21 augustus 2018 per arrest verworpen door de administratieve rechtbank in Stockholm. Na uw negatieve beslissing, reisde u per trein naar België waar u op 12 januari 2019 binnenkwam. U diende zestien dagen later, op 28 januari 2019, een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw echtgenoot H. (...) en uw paternale oom A. W. (...).

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen documenten neer. U maakte evenwel op 29/01/2020 aan het CGVS een verslag met uw administratieve gegevens dat ook medische informatie bevat over. Op 10/02/2020 maakte u tevens uw opmerkingen over aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u slachtoffer te zijn geweest van een gedwongen huwelijk (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 19.11.2019) en dat u psychische klachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke protection officer en werd u daarbij bijgestaan door een vrouwelijke tolk. U werd eveneens meegedeeld dat u beschikte over een pauze, en dat u om bijkomende pauzes mocht vragen (CGVS, p.3, 20). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoende aan uw verplichtingen. Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielrelaas aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen

moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw echtgenoot H. (...) en uw paternale oom A. W. (...). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloofwaardigheid kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Als eerste verklaart u dat u tegen uw wil heeft moeten trouwen met uw paternale neef H. (...), onder druk van uw paternale oom A. W. (...) (CGVS, p.20). Incoherenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen, alsook ten opzichte van de verklaringen van uw moeder afgelegd in jullie Zweedse asielprocedure, alsook tijdens jullie Belgische asielprocedure maken echter dat aan dit element in uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. U begint uw relaas met de verklaring dat uw paternale oom naar uw huis kwam om uw moeder te overtuigen dat u met zijn zoon H. (...) zou moeten trouwen (CGVS, p.20). Gevraagd naar de omstandigheden waarin u en uw moeder op de hoogte werden gebracht van het huwelijk blijven uw verklaringen opvallend vaag. Zo weet u niet hoe vaak uw oom uw moeder benaderde of hoeveel tijd er ongeveer tussen de aanzegging en de voltrekking van het huwelijk zat (CGVS, p.21). Uw gebrek aan kennis is opmerkelijk daar u tijdens uw persoonlijk onderhoud in uw Zweedse asielprocedure op dezelfde vraag wel in staat was een schatting te geven, u antwoorde namelijk "meer dan 40 dagen, misschien anderhalve maand" (zie blauwe map – document 1, p.5). Wanneer u verder wordt bevraagd over de eerste keer dat u en/of uw moeder benaderd werden door uw oom met zijn verzoek verklaart u dat u daarbij niet aanwezig was (CGVS, p.21), een verklaring die haaks staat op de verklaring van uw moeder, die in haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat u niet alleen aanwezig was, maar dat u zelfs op haar gesprongen bent om haar te beschermen toen uw oom haar mishandelde (zie blauwe map – document 3: CGVS, 19/11599, p.20). U wordt bijkomend gevraagd of uw oom ooit met u persoonlijk heeft gesproken, waarop u negatief antwoordt (CGVS, p.21), waardoor u een tegenstrijdigheid opwerpt ten aanzien van de verklaringen die u aflegde in Zweden. U verklaarde in Zweden op de vraag of hij direct met u sprak, namelijk "Met mij". U verklaart hierbij zelfs dat hij (uw oom) boos werd als u nee zei, en dat hij u sloeg en uw moeder bedreigde (zie blauwe map – document 1, p.5). Het gegeven dat u tegenstrijdige verklaringen afgelegde over de omstandigheden en de aanloop van dit vermeende gedwongen huwelijk maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen aangaande dit element van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van dit vermeende gedwongen huwelijk wordt verder ernstig in het gedrang gebracht door tegenstrijdige verklaringen aangaande het verloop van de huwelijksceremonie. U verklaarde tijdens uw interview in Zweden, dat een aantal dagen voordat de ceremonie plaatsvond ze (paternale oom) naar uw huis kwamen en dat ze uw taskara meenamen (zie blauwe map – document 1, p.6), wat opmerkelijk is daar uw moeder tijdens haar interview in Zweden reeds verklaarde dat u geen taskara heeft (zie blauwe map – document 4, p.7). Uw verklaring in Zweden staat daarbovenop haaks op uw verklaring tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarin u aangeeft geen taskara te hebben, noch er ooit een gehad heeft (CGVS, p.5). Deze tegenstrijdigheid stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de proef. Gevraagd over de omstandigheden van uw komst naar het huis van uw paternale oom en de nikha (huwelijksvoltrekking) verklaart u dat u in de namiddag bent meegenomen en dat u bent opgesloten in een kamer. U verklaart eveneens dat er geen huwelijksceremonie plaatsvond, en dat u geen moellah gezien heeft (CGVS, p.22-23), waarmee u zichzelf tegensprekt aangaande uw verklaringen op de DVZ, waar u verklaarde "Op een dag namen ze mij mee van mijn huis, ze sloten mij op in een kamer, ze zorgden er ook voor dat er een moellah aanwezig was in het huis" (DVZ, CGVS Vragenlijst, 19.11.2019, p.3). Uw verklaringen hieromtrent werpen daarbij opnieuw verdere tegenstrijdigheden op aangaande de verklaringen van u en uw moeder in Zweden die de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder ernstig in het gedrang brengen. Uw

moeder verklaarde namelijk niet enkel dat ze u in de voormiddag kwamen halen, maar ook dat ze Imam malawi A. R. (...) hadden meegenomen naar jullie huis (zie blauwe map – document 4, p.13, 15). Het is niet geloofwaardig dat u deze imam/malawi niet had gezien indien zij deze hadden meegenomen naar uw huis. Het CGVS merkt daarbij verder het volgende op aangaande de locatie van de vermeende huwelijksceremonie. Uw moeder verklaarde gedurende haar interview tijdens de asielprocedure in Zweden dat de huwelijksceremonie plaatsvond bij jullie thuis en dat u daarna naar het huis van uw oom bent gegaan (zie blauwe map – document 4, p.12-13), een verklaring die uw moeder eveneens ontkende tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS door simpelweg te stellen dat ze dit niet gezegd zou hebben (zie blauwe map – document 3: CGVS, 19/11599, p.22). Niettegenstaande de tegenstrijdigheden aangaande het verloop en de locatie van de vermeende huwelijksceremonie, brengt uw verklaring op het CGVS dat er überhaupt geen ceremonie plaatsvond verdere twijfel toe en brengt het de geloofwaardigheid aangaande dit element van uw asielmotieven ernstig aan het wankelen. De vaststelling dat u noch uw moeder klare wijn schenken over de omstandigheden van de huwelijksceremonie maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan dit element in uw asielrelaas. Immers mag er van u, en uw moeder, verwacht worden dat u over zo'n centraal en essentieel element van uw asielmotieven coherente en consistente verklaringen kan afleggen.

Tevens verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dat u niet met H. (...) wilde trouwen daar u reeds een relatie had met M. A. (...) (CGVS, p.11,12). Echter dringen er zich ook aangaande dit element van uw asielrelaas tegenstrijdigheden en incoherenties op die het maken dat ook aan dit element geen geloof kan worden gehecht. Gevraagd naar waar u M. A. (...) hebt leren kennen, verklaart u dat u hem ontmoet heeft in het huis van uw grootvader. Verder bevraagd of er een speciale reden was om uw grootouders te bezoeken antwoordt u negatief (CGVS, p.11). Uw moeder gaf bij dezelfde vraag eveneens aan dat er geen specifieke reden was voor het bezoek aan uw grootouders, en dat jullie er iedere zes tot zeven maanden heen gaan (zie blauwe map – document 3: CGVS, 19/11599, p.14). Het is opmerkelijk dat zowel u als uw moeder aangeven dat er geen speciale gelegenheid gaande was toen u en M. A. (...) elkaar ontmoet hebben, daar tijdens het interview in Zweden nog sprake was van een ontmoeting op een bruiloftsfeest. Tijdens de mondelinge beraadslaging bij de behandeling van jullie beroep voor de Administratieve Rechtbank te Stockholm in Zweden verklaarden u en uw moeder echter dat u M. A. (...) ontmoette op een verjaardag (zie blauwe map – document 1: Beslissing, p.6; Arrest, p.7). Daarbovenop verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u ten tijde van jullie ontmoeting vijftien jaar zou worden (CGVS, p.13), een verklaring die haaks op de verklaring van uw moeder ingaat daar zij verklaarde dat u tien of elf jaar oud was ten tijde van jullie ontmoeting (zie blauwe map – document 3: CGVS, 19/11599, p.14). De vaststelling dat u en uw moeder noch op een duidelijke noch op een consistente wijze kunnen verduidelijken waar en wanneer u M. A. (...) heeft leren kennen, brengt de geloofwaardigheid aangaande uw relatie met M. A. (...) ernstig aan het wankelen. De twijfelachtigheid van de relatie tussen M. A. (...) en uw familie, wordt verder aangewakkerd daar uw moeder eveneens niet in staat is om zijn geboorteplaats noch zijn volledige naam op te noemen – een opmerkelijk gegeven daar u en uw moeder aangaven dat de familie van M. A. (...) familie vrienden zijn (CGVS, p. 12; map – document 3: CGVS, 19/11599, p.13). De geloofwaardigheid van dit element wordt verder aan het wankelen gebracht wanneer blijkt dat uw kennis over basale informatie over M. A. (...) en zijn dagelijks leven zeer pover is. Wanneer u bevraagd wordt over zijn dagelijkse leven bent u slechts in staat om te verklaren dat hij rechten studeerde, maar weet u evenwel niet aan welke school (CGVS, p.13). U bent daarbij op geen enkel moment in staat om op omstandige wijze verklaringen af te leggen over het werk dat M. A. (...) deed, noch over zijn vrienden, zijn hobby's, sporten die hij beoefende of welke andere activiteiten hij eventueel deed als hij niet werkte of studeerde (CGVS, p.14). Daar u eveneens verklaarde dat u contact had met M. A. (...) mag er van u verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn over zijn dagdagelijks leven (CGVS, p.13). Uw verklaringen komen derhalve niet doorleefd over wat de geloofwaardigheid aangaande uw relatie met M. A. (...) betreft ernstig ondermijnt. Deze vaststelling leidt er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw relatie voorheen in Afghanistan.

U vervolgt uw relaas dat u met behulp van M. A. (...), samen met uw moeder, uw echtgenoot H. (...) heeft kunnen ontvluchten en uiteindelijk Afghanistan heeft kunnen verlaten (CGVS, p.19, 23-24). Gevraagd naar hoe u uw vlucht heeft kunnen plannen, verklaart u dat, toen u werd meegenomen naar het huis van uw oom, uw moeder in uw oor fluisterde dat wanneer u 's nachts tijd had, u naar de straat moest komen (CGVS, p.24). Ook aangaande uw vluchtweg werpt zich naar aanleiding van uw verklaringen een tegenstrijdigheid op ten aanzien van de verklaringen van uw moeder, daar zij in Zweden verklaarde dat jullie elkaar op het dak zouden ontmoeten (blauwe map – document 4, p.15). Als u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd wordt met deze discrepantie wuift u deze weg door simpelweg te verklaren dat alles van Zweden fout is (CGVS, p.24). Dit vergoelijkt de tegenstrijdigheden

in uw opeenvolgende verklaringen niet. De vaststelling dat u niet in staat bent deze tegenstrijdigheid op te klaren, maar in tegendeel wijst naar de Zweedse asiendiensten ondermijnt uw geloofwaardigheid verder. Daarbij merkt het CGVS, bijkomend, het volgende op aangaande het moment van uw vlucht. Daar zowel u als uw moeder verklaarden dat het dispuut tussen uw oom, uw moeder en u lang duurde (CGVS, p.20; CGVS 19/11599, p.23), dringt de vraag zich op om welke reden u Afghanistan niet eerder heeft verlaten, zeker daar uw en uw moeders vluchtrelaas indiceren dat M. A. (...) zich snel heeft kunnen mobiliseren om jullie te helpen vluchten. Het is niet aannemelijk dat indien de problemen met uw paternale oom zich al, volgens uw verklaringen, lang voordeden dat u noch uw moeder niet eerder geprobeerd hebben getracht weg te komen of Afghanistan te verlaten. De vaststelling dat jullie tot na het huwelijk hebben gewacht om te ontkomen aan de problemen met uw oom door bijvoorbeeld Afghanistan te verlaten getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging jegens uw paternale oom noch uw paternale neef H. (...).

Tevens verklaart u dat jullie niet kunnen terugkeren naar M. A. (...), alsook uw grootvader overleden is na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 9, 15). Gevraagd naar het overlijden van uw grootvader, alsook M. A. (...) bent u enkel in staat te verklaren dat het door u en uw moeder kwam (CGVS, p.15). U bent geenszins in staat te verklaren wanneer M. A. (...) is overleden noch wat er met hem is gebeurd. U bent daarbij zelfs niet in staat zijn overlijden te situeren ten opzichte van het overlijden van uw grootvader. U verklaart hierbij eenvoudigweg dat uw maternale oom dit vertelde, en dat er daarna niet meer over gesproken werd (CGVS, p.15). Het is niet geloofwaardig dat u niet beter op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw vriend zou zijn overleden, zeker daar u verklaart dat zijn dood het gevolg is van uw en uw moeders problemen. Er mag van u verwacht worden dat u zich beter zou informeren over zijn overlijden daar hij, naar analogie van uw verklaringen, een belangrijk persoon was in uw leven, alsook betreft diens overlijden een centraal element in uw asielrelaas. Uw ontoereikende kennis over het overlijden van M. A. (...) brengt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang. De twijfel aangaande de omstandigheden van het overlijden van uw grootvader, wordt verder aangewakkerd door de verklaringen van uw moeder, die stelt dat haar vader, aldus uw grootvader, overleden is twee jaar na jullie vertrek uit Zweden (CGVS, 19/11599, p.7). Opnieuw is het niet geloofwaardig dat uw grootvader pas twee jaar na jullie vertrek overleden zou zijn naar aanleiding van de bedreigingen aan zijn adres uitgaande van uw paternale oom.

Het CGVS merkt hierbij verder aan dat u noch uw moeder in staat zijn op enige wijze het overlijden van uw grootvader en/of M. A. (...) op objectieve wijze te staven aan de hand van enig document. Het niet kunnen staven van de overlijdens van uw vriend noch uw grootvader brengt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang. Het CGVS merkt eveneens het volgende op aangaande uw scholingsgraad. Het is zeer opmerkelijk dat u bij uw interview op de DVZ heeft verklaard analfabeet te zijn (DVZ, Verklaring DVZ, p.5) daar u verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u wel degelijk kunt lezen en schrijven, daar u schrijflessen volgde gedurende twee jaar (CGVS, p.16, 17), een verklaring die uw moeder tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigde (CGVS 19/11599, p.16). Het CGVS merkt echter op dat de verklaringen van u en uw moeder aangaande uw scholingsgraad tegenstrijdig zijn ten aanzien van de verklaringen gedaan tijdens jullie interview in Zweden. Uw moeder verklaarde immers in Zweden dat u elf of 12 jaar school heeft gelopen (zie blauwe map – document 4, p.7). Uzelf verklaarde eveneens dat u in de negende klas zat in een moskee school, genaamd 'Deh Payen' (zie blauwe map – document 1, p.3). Gevraagd naar 'Deh Payen', verklaart u dat zelfs de naam u niet bekend is en stelt u dat het wellicht een fout is (CGVS, p.17). De naam van de school in het midden gelaten bent u evenwel aangaande uw scholing in Afghanistan en aldus aangaande uw levensloop niet in staat om duidelijkheid te verschaffen en de ontstane tegenstrijdigheid op te klaren. Bijgevolg dringt de vraag zich op wat uw werkelijke scholingsgraad zou zijn. Het afleggen van tegenstrijdige verklaringen aangaande uw scholingsgraad, brengt uw algehele geloofwaardigheid verder in het gedrang.

Volledigheidshalve verwijst het CGVS eveneens integraal naar de bevindingen en de bijbehorende beslissing van de Zweedse asiendiensten, alsook het arrest van de Administratieve Rechterbank te Stockholm die uw beroep tegen de negatieve beslissing van de Zweedse asiendiensten verwierp. De Zweedse asiendiensten kwamen eveneens tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vermeende gedwongen huwelijk met H. (...) noch aan uw relatie met M. A. (...), daar de verklaringen van u en uw moeder tegenstrijdig, niet geloofwaardig en vaag werden bevonden. Deze bevindingen werden bevestigd in de beroepsfase (zie blauwe map – document 1). Doorheen uw persoonlijk onderhoud bent u meermaals gewezen op tegenstrijdigheden in uw verklaringen en de, door u afgelegde, verklaringen tijdens uw asielprocedure in Zweden (CGVS, p. 13, 16, 17, 24, 25), die u steeds van de hand wees door simpelweg te stellen dat u het niet wist, dit niet gezegd heeft en/of dat alles van Zweden fout is, waarmee u lijkt te insinueren dat de Zweedse asiendiensten uw verklaring onjuist hebben

weergegeven. Echter, het CGVS is van mening dat uw verklaringen niet enkel tegenstrijdig zijn, maar daarbij, op bepaalde cruciale elementen in uw asielrelaas, van een dusdanige vage en incoherente aard zijn dat u het CGVS in het ongewisse laat over uw daadwerkelijke vluchtmotieven. Immers bent u op geen enkel moment in staat, op een duidelijke en omstandige wijze de tegenstrijdigheden, incoherenties en vaagheden die ontstaan zijn tussen uw verklaringen in Zweden en België, alsook aangaande uw verklaringen en de verklaringen van uw moeder gedurende haar asielprocedure in zowel Zweden als België op te klaren. Er dient dan ook vastgesteld te worden dat u geenszins in staat bent uw asielrelaas noch uw vrees bij een terugkeer naar Afghanistan op een overtuigende en geloofwaardige wijze voor te stellen.

Met betrekking tot uw neergelegde document, een verslag met uw administratieve en medische gegevens, dient te worden opgemerkt dat de medische vaststellingen door Belgische artsen aangaande uw persoon uw asielmotieven niet kunnen staven en geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden die hebben geleid tot uw mentale gezondheidstoestand. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat hoewel het CGVS begrip heeft voor uw moeilijkheden an sich een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden hiervan kan schetsen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan

verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Panjshir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 221-223, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 130-131, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 244-247, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar er tijdens de verslagperiode geen gewapend conflict plaatsvond. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografisch geïsoleerd is en etnische homogene bevolking heeft, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. In 2018 vielen geen burgerslachtoffers in de provincie. Het geweld dat er de voorbije jaren plaatsvond, is bovendien doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Panjshir in zijn geheel heel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Panjshir in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Panjshir een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Panjshir actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Panjshir. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Panjshir en hierbij verwijst naar uw psychische moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het door u neergelegde verslag met uw administratieve gegevens dat ook uw medisch dossier omvat waarbij werd vermeld dat u een posttraumatische stress-stoornis vertoont, u zichzelf hebt verwond en ook enkele zelfmoordpogingen zou hebben ondernomen; toont niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen

instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u aan het CGVS overmaakte op 10 februari 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele post-factum verduidelijkingen over de omgeving waarin u gewoond hebt en het overlijden van uw grootmoeder, zaken die geen rol spelen in uw asielrelaas.

Tot slot dient nog opgemerkt dat het CGVS ook inzake het verzoek om internationale bescherming van uw moeder M. A. K. (...) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus nam.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Verzoekster in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoekster), die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 12 januari 2019 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 28 januari 2019 om internationale bescherming. Op 30 maart 2020 beslist de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 1 april 2020 aan tweede verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Tadzjiek te zijn. U bent een soennitische moslima. U bent geboren in het dorp Abdara, in het district Anawa gelegen in de provincie Panjshir. U woonde met uw echtgenoot in Kabul, na zijn overlijden bij een zelfmoordaanslag verhuisde u samen met uw zes maanden oude dochter M. S. (...), terug naar Panjshir. U woonde met M. (...) naast uw schoonbroer A. W. (...), en zijn gezin. U had inkomen uit uw landbouwgrond die verbouwd werden door een boer die u inhuurde. Op een dag kwam uw schoonbroer naar u toe en vertelde u dat hij wilde dat uw dochter M. (...) zou huwen met zijn zoon H. (...). U wilde dit niet, daar uw dochter reeds verliefd was op een andere jongen uit Kabul, M. A. (...), alsook u vond dat H. (...) geen goede man zou zijn voor uw dochter. A. W. (...) benaderde u meermaals, waarbij u steeds weigerde uw dochter uit te huwelijken. Uw schoonbroer werd hierbij boos en sloeg u. Op een dag kwamen zij M. (...) halen, sloten u op in uw huis en namen haar mee, waar het huwelijk tussen uw dochter en H. (...) werd voltrokken. U contacteerde hierop M. A. (...). Hij zei dat hij u zou helpen ontsnappen, waarop hij met de auto van Kabul naar Panjshir kwam. U vertelde uw dochter dat zij, wanneer dit haar zou lukken, ze 's nachts naar de straat moest komen, wat uw dochter ook deed. U vertrok daarop samen met uw dochter en M. A. (...) naar Kabul, waar u drie dagen verbleef. U verliet daarop, in 2015, Afghanistan. U reisde vervolgens via Iran, Turkije en Griekenland naar Zweden waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek om internationale bescherming werd op 17 januari 2017 afgewezen door de Zweedse asiendiensten, waartegen u in beroep ging. Uw beroep werd op 21 augustus 2018 per arrest verworpen door de administratieve rechtbank in Stockholm. Na uw negatieve beslissing, reisde u per trein naar België waar u op 12 januari 2019 binnenkwam. U diende zestien dagen later, op 28 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u uw schoonbroer A. W. (...).

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen documenten neer. U maakte evenwel op 29/01/2020 aan het CGVS een verslag met uw administratieve gegevens dat ook medische informatie bevat over. Op 10/02/2020 maakte u tevens uw opmerkingen over aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde procedurele noden kunnen worden aangenomen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u mishandeld te zijn door uw schoonbroer (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 19.11.2019) en dat u psychische klachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke protection officer en werd u daarbij bijgestaan door een vrouwelijke tolk. U werd eveneens meegedeeld dat u beschikte over een pauze, en dat u om additionele pauzes mocht vragen (CGVS, p.3, 18). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoende aan uw verplichtingen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich in het kader van uw verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als aangehaald door uw dochter M. S. (...), in het kader van haar verzoek. In hoofde van uw dochter werd haar verzoek om internationale bescherming echter geweigerd in overeenstemming met artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan ook in uw hoofde niet worden niet worden besloten tot het bestaan van een nood tot internationale bescherming.

Deze beslissing luidt als volgt:
(...)

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Panjshir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 221-223, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 130-131, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 244-247, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar er tijdens de verslagperiode geen gewapend conflict plaatsvond. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografisch geïsoleerd is en etnische homogene bevolking heeft, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. In 2018 vielen geen burgerslachtoffers in de provincie. Het geweld dat er de voorbije jaren plaatsvond, is bovendien doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Panjshir in zijn geheel heel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Panjshir in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Panjshir een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Panjshir actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Panjshir. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Panjshir en hierbij verwijst naar uw gezondheidsproblemen zoals uw arm- en schouderklachten en uw psychische moeilijkheden zoals uw slaapproblemen, dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het door u neergelegde verslag met uw administratieve gegevens dat ook uw medisch dossier omvat waarbij werd vermeld dat u problemen aan de arm en schouder heeft alsook dat u slaapmedicatie neemt; toont echter niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander

persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat uw opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud die u aan het CGVS overmaakte op 10 februari 2020 evenmin een ander licht werpen op de beoordeling van uw verzoek. Deze omvatten namelijk slechts enkele post-factum verduidelijkingen over de omgeving waarin u gewoond hebt en het overlijden van uw moeder, zaken die geen rol spelen in uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 246 511 is de dochter van tweede verzoekster. Het beroep van tweede verzoekster is bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 246 519. Verzoeksters beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op *quasi* dezelfde weigeringsmotieven. In hun respectieve verzoekschriften vechten verzoeksters op *quasi* identieke wijze (delen van) de inhoud van de voormelde beslissingen aan. Gelet op het voorgaande moeten de twee zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Het verzoekschrift van eerste verzoekster (zaak RvV 246 511 / IV)

In een enig middel voert eerste verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 60 e.v. van het Verdrag van Europa rond het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld (hierna: Verdrag van Istanbul), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent tevens dat er een beoordelingsfout voorligt.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“III.1.1. Twee verzoekers met éénzelfde relaas

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat een gemeenschappelijke asielaanvraag werd ingediend door twee verschillende verzoekers, een moeder en haar dochter.

De aanwezigheid van twee verschillende personen impliceert een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen. Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden en emoties van éénieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken.

Er dient te worden benadrukt dat verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat de verzoekers twee verschillende personen zijn.

Deze verschillen hoeven niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd.

Men herinnert verwerende partij aan de basisprincipes hieromtrent.

Het CGVS verliest echter het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden¹.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »² (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : De beoordeling van het subjectieve element impliceert noodzakelijkerwijs een beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker, aangezien de psychologische reacties van personen niet noodzakelijkerwijs identiek zijn in dezelfde omstandigheden).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak³.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen" (artikel 48/6, §5, c)).

III.1.2. Een voorafgaand asielpcedure in een ander Europees land

In dit dossier is er sprake van een eerste asielpcedure in Zweden, die uitmondde op een negatieve beslissing.

De bestreden beslissing bevat numereuze referenties naar de asielpcedure in Zweden. Haast alle verklaringen van verzoekster worden getoetst aan de verklaringen die werden uitgeleverd in Zweden, waardoor er onvermijdelijk talrijke tegenstrijdigheden ontstaan.

Men dient echter met de nodige voorzichtigheid om te gaan met een dergelijke context.

Verwerende partij levert geen informatie uit over de exacte omstandigheden van deze asielpcedure waardoor men zich talrijke vragen stelt:

- Had verzoekster toegang tot kwaliteitsvolle en kosteloze wettelijke bijstand tijdens het interview?*
- Gebeurde de vertaling tijdens dit interview zonder problemen?*
- Heeft verzoekster de mogelijkheid gekregen om een psychologische en medische bijstand te krijgen en hiervan de instantie die het interview afnam op de hoogte te brengen?*
- Werden alle pertinente elementen betreffende het profiel van verzoekster in acht genomen?*

Door het feit dat deze vragen onbeantwoord blijven kan men er niet van uitgaan dat tijdens de voorafgaande asielpcedure in Zweden waar voortdurend naar wordt verwezen de procedurele garanties werden gerespecteerd, waardoor er geen rekening kan worden gehouden met de in deze context aangehaalde tegenstrijdigheden.

Om dezelfde redenen is het ook volledig misplaatst vanwege verwerende partij om 'integraal te verwijden naar de bevindingen en de bijhorende beslissing van de Zweedse asielinstanties'.

III.1.3. Profiel

Men herinnert verwerende partij eraan dat:

Artikel 15.3, a van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) als volgt bepaalt:

(...)

Er dient te worden teruggekomen op "de culturele achtergrond, gender, seksuele gerichtheid, genderidentiteit of kwetsbaarheid van de verzoeker" van dit dossier.

a) Culturele en persoonlijke achtergrond

Men dient de nadruk te leggen op het profiel van verzoekende partij. Men merkt op dat er niet getwijfeld wordt aan de identiteit of de nationaliteit of herkomst van verzoekster.

Verzoekster is een tadjiekse moslima. Ze is afkomstig uit het dorp Kharo en had haar dorp nooit verlaten voor haar vertrek naar Europa.

Haar vader is gestorven.

Zij volgde in Afghanistan twee jaren schrijfflessen in een lokale moskee. Dit is echter een beperkte scholing en kan niet als officiële schoolopleiding worden beschouwd.

Het gebrek aan opleiding en scholing van Afghaanse vrouwen is een feit:

(...)

[https:// www.tmsineducation.org/resources/life-as-an-afghan-woman/](https://www.tmsineducation.org/resources/life-as-an-afghan-woman/)

Verzoekster heeft zich onttrokken aan een gedwongen huwelijk en reisde met haar moeder (die reeds op leeftijd is) naar Europa. Zij heeft reeds een lange en moeilijke asielprocedure achter de rug in Zweden.

Haar fysieke en psychologische gezondheid is uiterst fragiel.

Men dient verwerende partij eraan te herinneren dat zij zich dient te verplaatsen in de persoon van asielseeker en zich dient aan te passen aan de culturele achtergrond van deze laatste.

De Afghaanse cultuur geeft een geringe plaats aan de vrouw in haar samenleving. De vrouw wordt in het algemeen onderdrukt en heeft weinig te zeggen in het bepalen van haar toekomst. De vrouw wordt niet op de hoogte gehouden van mannenzaken. Dit zorgt ervoor dat het niet vreemd is dat een vrouwelijke Afghaanse vrouw geen kennis heeft van de activiteiten van haar man of zelfs diens persoonlijke informatie.

Verzoekster is afkomstig van een cultuur waar haar het zwijgen werd opgelegd. Haar mening werd niet gevraagd en de beslissingen betreffende haar eigen leven werden haar aangedrongen door mannen. Zij aanvaardde haar lot zonder te kunnen protesteren. Dit was uitgesloten voor vrouwen.

Deze realiteit moet als dusdanig in beschouwing worden gebracht vooral omdat verzoekster afkomstig is van een ruraal gebied, waar deze cultuur des te meer aanwezig is en gehandhaafd wordt.

Het plots overschakelen naar de Westerse cultuur en de context van een CGVS-verhoor waar er wordt verwacht dat een duidelijk, gedetailleerd, gestructureerd en ongecensureerd antwoord wordt gegeven op de meest persoonlijke en intrusieve vragen brengt bijgevolg logische onoverbrugbare moeilijkheden met zich mee.

Het is duidelijk dat verwerende partij hieraan volledig voorbijgaat en in een Europees denkschema vastblijft waardoor de vragenstelling ongeschikt is en de vereisten betreffende de informatie die verzoekster zou moeten uitleveren buitensporig zijn.

Er werd aan de CGVS voor het verhoor mondeling meegedeeld dat er sprake was van een kwetsbaar profiel, o.a. vanwege de culturele achtergrond.

Bij het lezen van de bestreden beslissing wordt geconstateerd dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de culturele achtergrond van het profiel.

b) Kwetsbaarheid

Er werd van bij aanvang van het verhoor mondeling doorgegeven aan de Protection Officer dat er sprake was van een kwetsbaar profiel.

Het dossier bedraagt inderdaad zeer delicate asielmotieven (gedwongen huwelijk). Het werd ook duidelijk tijdens het verhoor dat verzoekster werd verkracht door haar aangewezen man en zij hieronder niet alleen psychisch maar ook psychologisch lijdt.

Er werden bijzondere procedurele noden vastgesteld en een vrouwelijke Protection Officer (hierna PO) en een vrouwelijke tolk aangesteld. Men liet verzoekster weten dat zij bijkomende pauzes mocht vragen.

De psychologische kwetsbaarheid van verzoekende partij wordt geattesteerd door een document van 29.01.2020, net na het verhoor gcommuniceerd aan de CGVS.

Dit document bevat meerdere belangrijke elementen.

Zo wordt er geattesteerd dat:

- Er zware fysieke problemen zijn

(...)

- Er zelfmoordpogingen werden uitgevoerd

(...)

- Er zware psychologische problemen zijn

(...)

Uit dit volledig medisch dossier kan men bijgevolg afleiden dat verzoekende partij zeer kwetsbaar is, zowel psychologisch als fysiek, ten gevolge van haar belevenissen in haar vaderland, maar ook ten gevolge van haar migratieroute, haar procedure in Zweden en de omstandigheden van de asielprocedure in België.

De verschillende medische evenementen, bevindingen en diagnoses kunnen als volgt worden geschematiseerd:

Er is sprake van:

- Seksueel misbruik in Afghanistan (verkrachting)

- Suïcidaal verleden (2 pogingen) in België

- Algemene fysieke klachten die het dagelijkse leven bemoeilijken (ernstige hoofdpijn, slaapproblemen, angst, stress, enz.)
- Post-traumatisch stressyndroom
- Mogelijke persoonlijkheidsstoornissen

De ernst van bovenstaande bemerkingen is onbetwistbaar.

Dit document, dat werd overgebracht aan de CGVS, wordt behandeld in één enkel paragraaf in de bestreden beslissing:

Met betrekking tot uw neergelegde document, een verslag met uw administratieve en medische gegevens, dient te worden opgemerkt dat de medische vaststellingen door Belgische artsen aangaande uw persoon uw asielmotieven niet kunnen staven en geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden die hebben geleid tot uw mentale gezondheidstoestand. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt; rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen; hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen; desalniettemin moet worden opgemerkt dat hoewel het CGVS begrip heeft voor uw moeilijkheden an sich een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden hiervan kan schetsen.

Er worden geen verdere referenties gemaakt naar de verschillende pijnpunten van kwetsbaarheid van de verzoekende partij in de bestreden beslissing.

De conclusies die kunnen worden getrokken uit het medisch dossier zijn nochtans van bijzonder ernstige aard. Men spreekt over zware trauma's voor een jong meisje van slechts 19 jaar.

Er dienen verschillende bemerkingen te worden gemaakt betreffende het handelen van verwerende partij inzake de inrekeningname van het medisch dossier.

Het is ten eerste onaanvaardbaar dat een dergelijke kwetsbaarheid op psychologisch en psychisch niveau ENKEL en ALLEEN geadresseerd wordt met het feit dat het verhoor wordt afgelegd in het bijzijn van een vrouwelijke PO en een vrouwelijke tolk en dat er bijkomend pauzes kunnen worden gevraagd.

Men kan niet serieus aanhalen dat hiermee de psychologische kwetsbaarheid van verzoekende partij wordt verholpen en zo een normale asielprocedure en meer bepaald een normaal verhoor kan plaatsvinden.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat het medisch dossier veelvuldige elementen bevat die ongerustheid oproepen over de capaciteiten van verzoekende partij om een CGVS-verhoor met succes af te leggen. Inderdaad, de psychologische kwetsbaarheid die gepaard gaat met mogelijke persoonlijkheidsstoornissen en psychische klachten lijkt ons onverenigbaar met de eis om het hele verhaal uit te doen in de gegeven omstandigheden (in het bijzijn van onbekende werknemers, met het afratelen van ontelbaar veel vragen, waarbij wordt geëist om zo veel mogelijk correcte details weer te geven en constant wordt geconfronteerd met tegenstrijdigheden).

Een CGVS-verhoor gaat gepaard met een niveau van stress en eisen rond de verklaringen die onverenigbaar zijn met het profiel van verzoeker.

Het is onaanvaardbaar dat de CGVS het medisch dossier in slechts één paragraaf opzij schuift door de medische elementen te minimaliseren en te banaliseren.

Er wordt op geen enkel moment gerefereerd naar de medische toestand van verzoekende partij.

Er wordt op geen enkele manier rekening gehouden met de mogelijke gevolgen van een dergelijke medische toestand op het afnemen van een CGVS-verhoor.

Men dient vast te stellen dat het medisch dossier van verzoekster onvoldoende in beschouwing werd genomen.

Uw Raad heeft reeds verschillende arresten uitgesproken betreffende de inoverwegingname van psychologische attesten en de psychologische toestand van de kandidaat-vluchteling :

In het arrest n°20.184 van 9.12.2008, heeft Uw Raad reeds geacht : « (...) »

(Vrije vertaling : (...)).

In het arrest n°119.223 van 20.02.2014, beklemtoont Uw Raad nogmaals de noodzaak om de medische documenten die in het kader van een verzoek tot internationale bescherming worden voorgelegd, met de nodige zorgvuldigheid te behandelen, en heeft bijgevolg de beslissing van het CGVS vernietigd. Uw Raad trekt deze zorgvuldigheidsplicht omtrent de analyse van de medische documenten van het verslag aan de Koning met betrekking tot artikel 23, §1 van het koninklijk besluit van 11.07.2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staadozen. In dit verslag leest men inderdaad wat volgt : "De medische of psychologische getuigschriften neergelegd ter staving van de asielaanvraag grillen met de nodige omzichtigheid worden behandeld". Uw Raad heeft geacht dat, hoewel de bepalingen van het verslag aan de Koning geen juridische waarde hebben, zij informatie verstrekken over de ratio legis van de normen die het Koninklijk besluit bevat.

In een prealabel arrest n° 99 380 van 21.03.2013, heeft Uw Raad reeds geacht dat "(...) » (Vrije vertaling : (...)). Verder onderlijnt Uw Raad dat « (...) » (Vrije vertaling: (...)).

Uiteindelijk acht Uw Raad in het arrest n° 99 380 van 21.03.2013 dat als het CGVS de waarde van het certificaat wil betwisten, het dit moet doen op basis van ernstige elementen, zoals een ander medisch advies.

In een recent arrest n° 185523 van 8 april 2017, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen al het volgende geacht : « (...) ».

(Vrije vertaling : (...)).

In deze zaak, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in een volgend arrest uiteindelijk het vluchtelingenstatuut erkend aan de verzoekende partij : "(...)"⁵ (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

Conform het boek "Beyond Proof" van de UNHCR en het geheel van psychologische literatuur, moet vastgesteld worden dat de assimilatie van herinneringen aan traumatische gebeurtenissen aanzienlijk verschilt van de assimilatie van "normale" herinneringen. Zo heeft de noodzaak om te leven met traumatische herinneringen een grote invloed op het geheugen⁶.

In deze logica, veroorzaakt posttraumatische stress symptomen van angst bij het terugdenken aan de traumatische gebeurtenissen, sensorische coderingen van gebeurtenissen, bewuste en onbewuste vergetelheid, prikkelbaarheid, gebrek aan concentratie...⁷.

In het kader van een asielprocedure kan het daarom uiterst pijnlijk zijn en mogelijk schadelijk zijn voor de kandidaat-vluchteling om dergelijke traumatische herinneringen te onthullen⁸.

Bovendien kan de nauwkeurigheid van het relaas worden beïnvloed door andere symptomen die verband houden met het trauma, zoals depressie, angst, slaapstoornissen, nachtmerries, hoofdpijn, cardiovasculaire symptomen, pijn en traumatische hersenletsels⁹.

Inderdaad, verzoekster is jong en zij heeft reeds zware en traumatiserende belevenissen moeten doorstaan (verkrachting, seksuele aanranding, dood van haar vader, wegvluchten uit haar vertrouwde dorp, zware migratieroute, lange en moeilijke asielprocedure in Zweden, suïcidaal gedrag, enz.). Dit heeft als onvermijdelijk gevolg het blokkeren van bepaalde herinneringen van haar jeugd.

De internationale en interne rechtspraak erkent verder het bestaan van posttraumatische stress bij sommige mensen die traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt, evenals de gevolgen ervan, en de noodzaak om met deze posttraumatische stress rekening te houden (zie supra, maar ook EHRM, Arrest n°61800/08, Gani t. Spanje, 19.02.2016 ; RvV, arrest n°138.404 van 12.02.2015, www.rw-cce.be; RvV, arrest n°108.583 van 26 augustus 2013, www.rvv-cce.be).

Asielaanvragen moeten bijgevolg worden behandeld in het licht van deze situaties van posttraumatische stress, gezien deze posttraumatische stress en andere psychologische stoornissen een grote impact kunnen hebben op de manier waarop de kandidaat-vluchteling zich de feiten herinnert en de manier waarop hij deze al dan niet kan vertellen/meedelen aan de personen die zijn asielverzoek behandelen. Het is bijgevolg van primordiaal belang dat er rekening gehouden zou worden met psychologische attesten en certificaten die objectief een stoornis vaststellen.

Dit wordt bevestigd in meerdere internationale en interne rechtsbeslissingen.

Het kwetsbaar psychologisch profiel van verzoekster heeft eveneens een invloed op de analyse van de vrees.

Het CGVS verliest uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden¹⁰.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) »¹¹ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak¹².

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen" (artikel 48/6, §5, c)).

In casu, heeft het CGVS de persoonlijkheid van verzoekster helemaal niet beoordeeld en besteedde geen aandacht aan de uiterst kwetsbare psychologische situatie waarin zij zich bevindt, hoewel dit duidelijk blijkt uit het medisch dossier die verzoekster heeft neergelegd.

c) Conclusie

Om al deze redenen stellen we vast dat er onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoekster en diens gevolgen.

Het profiel van verzoekster is in casu zodanig kwetsbaar dat de invloed op het afnemen van een CGVS-verhoor te problematisch is. Men kan de vereisten van een klassiek verhoor niet toepassen op verzoekster die niet in staat is om

- objectieve en coherente verklaringen af te leggen
- haar trauma's opnieuw uit de doeken te doen
- gedetailleerde verklaringen uit te leveren over haar verleden

Dit werd snel duidelijk tijdens het verhoor waarbij de emoties hoog opliepen.

Tegenstrijdigheden en vaagheden zijn hiervan een onvermijdelijk gevolg.

Het is onaanvaardbaar dat in deze omstandigheden verwerende partij hamert op zogenaamde onduidelijkheden en een algemene ongeloofwaardigheid.

III. 1.2. Erkenning van het statuut van vluchteling

a) Sociale groep van vrouwen ondergeschikt aan het gedwongen huwelijk

Verzoekster werd gedwongen tot een huwelijk die zij niet wenste. Zij werd in het kader van dit huwelijk meermaals seksueel misbruikt en verkracht.

Gedwongen huwelijken is een zeer frequente praktijk in Afghanistan. Ook al wordt het verboden door de Islamische wetgeving, maakt het ongetwijfeld deel uit van de tradities die nog steeds actief worden gehanteerd door de Afghaanse gemeenschap.

(...)

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> [accessed 28 February 2020]

Hoewel dergelijke praktijk zware gevolgen heeft (waaronder soms psychologisch en fysiek geweld) en strafbaar is door de wet, merkt men dat de meeste verantwoordelijken van deze praktijk onbestraft blijven. De slachtoffers hebben geen toegang tot bescherming van de autoriteiten in dergelijke gevallen.

(...)

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> [accessed 28 February 2020]

Men dient de nadruk te leggen op het feit dat de gedwongen huwelijken gevolgen hebben in het gedrag van Afghaanse jonge meisjes.

Studies tonen aan dat er steeds meer meisjes en jonge vrouwen vluchten uit hun gezinnen ten gevolge van de verplichting van een oudere man te huwen.

Dit wegvluchten wordt enerzijds streng afgekeurd door de Afghaanse gemeenschap en beschouwd aan de aantasting van de eer van het gezin maar wordt ook door de Afghaanse wet bestraft met minstens een jaar gevangenschap.

(...)

Institute for War and Peace Reporting, Female runaways on the rise in Afghan province, 12 June 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8660dca.html> [accessed 10 April 2020]

Verwerende partij rept geen woord over de mogelijke sancties (voor het wegvluchten maar ook voor het aantasten van de eer van het gezin) die zouden kunnen opgelegd worden aan verzoekster in geval van terugkeer.

(...)

UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), Injustice and Impunity: Mediation of Criminal Offences of Violence against Women, May 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b1a749f4.html> [accessed 10 April 2020]

Verwerende partij beperkt zich tot het oppervlakkig onderzoeken van dit asielmotief en minimiseert het door tot een algemene ongeloofwaardigheid te concluderen.

b) Discriminatie op basis van het vrouwelijk geslacht of het toebehoren aan de sociale groep van onderdrukte Afghaanse vrouwen

De aangehaalde vervolgingsgrond van verzoekster heeft dus betrekking op haar algemene positie en conditie als vrouw, slachtoffer van geweld en discriminatie door haar geslacht.

Artikel 1 A van het Verdrag van Genève bepaalt vijf vervolgingsgronden. Het geslacht maakt geen deel uit van deze vijf vervolgingsgronden.

In die zin kan een vrouw die wordt vervolgd omwille van haar geslacht geen toekenning van het vluchtelingsstatuut krijgen. Echter, België heeft andere wetsbepalingen ondertekend zodat het geslacht

een vervolgingsgrond zou kunnen zijn in de zin van artikel 1A van het verdrag van Genève. Zo kan een vrouw, vervolgd op basis van haar geslacht, een kans maken op een erkenning.

Zo trad de Conventie van Istanbul inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld in werking op 1 juli 2016, na de ratificering op 14 maart 2016 door België.

Artikel 1 van het Verdrag legt de nadruk op de bescherming van de vrouw tegen huiselijk geweld en de promotie van de gelijkheid voor de vrouwen.

De begripsomschrijvingen bepalen als volgt:

« Artikel 3 - Begripsomschrijvingen

(...) »

"(...)"

<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/conventie-van-istanbul-over-geweld-tegen-vrouwen-en-huiselijk-geweld-in-werking-op-1-juli-2016>

In casu vreest de verzoekster in geval van terugkeer naar Afghanistan de sanctie van haar toekomstige man, diens familieleden en haar autoriteiten omdat ze zich heeft onttrokken aan het gezag van haar gezin en die van haar man.

De motieven die de verzoekster aanhaalt hebben allen betrekking tot haar geslacht en haar conditie als vrouw in de Afghaanse gemeenschap. Zij vreest gestraft te worden voor haar houding omdat er sprake is van een machtsonevenwicht (man (machtig) – vrouw (machteloos)) :

« (...) »¹³.

De behandeling van vrouwen in Afganistan is het onderwerp van talrijke literatuur. Veelvuldige studies tonen aan dat zij nog steeds ondergeschikt zijn in de uiterst machistische gemeenschap.

Inderdaad,

(...)

<https://time.com/5472411/afghanistan-women-justice-war/>

"(...)".

<https://www.bbc.com/news/world-south-asia-13773274>

(...)

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 30 August 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> [accessed 28 February 2020]

Deze vaststellingen worden in talrijke persartikels maar ook door officiële en betrouwbare bronnen herhaald (United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Afghanistan, 16 July 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5b9109d5a.html> [accessed 28 February 2020])

c) Artikel 48/ 7 I Vreemdelingenwet

Verzoekster onderging reeds in haar vaderland seksuele aanranding en verkrachting door haar man in het kader van het gedwongen huwelijk waaraan zij werd ondergeschikt.

Verzoekster werd hierdoor zodanig getraumatiseerd dat zij niet in staat was om over dit gebeuren te praten tijdens het CGVS-verhoor.

Deze belevenissen waren één van de oorzaken die verzoekster suicidale gedachten deed hebben.

De aanranding en verkrachting is een onbetwistbare vervolging die reeds plaatsvond vooraleer verzoekster in België toekwam.

Men dient hieromtrent artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aan te halen die bepaalt dat:

(...)

Hieromtrent heeft de Raad van State de combinatie van het voordeel van twijfel en artikel 48/7 toegepast en gestatueerd dat "(...)" (beslissing 122.669, 17.04.2014)

Conform aan deze bepalingen dient te worden vastgesteld dat ook in dit dossier geen garantie bestaat dat verzoekster in geval van terugkeer niet opnieuw zal worden ondergeschikt aan een nieuwe of zelfs ergere seksuele aanranding.

Zoals de organisatie INTACT het aanduidt "Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen." (<http://www.intact-association.org/nl/nieuws/133-2014-12-22-14-41-39.html>)

Dit is eveneens wat het arrest nr. 229 372 van 27 november 2014 van de Raad Van State ons aanleert.

Artikel 48/7 dient in dit dossier toepassing te vinden.

d) Voordeel van twijfel

Indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Nahes meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen

« (...) » (zie met name VBC Vdd. 16 november 2009, RVV n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RVV n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

Reeds herhaalde keren werd geoordeeld dat zelfs indien een twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van een verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen.

Inderdaad,

« (...) »

(vrije vertaling : « (...) ») (Punt 203 van de UNHCR gids)

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming :« (...) »

(vrije vertaling : « (...) » (RVV, n°891 dd. 2 oktober 2008).

Uw Raad heeft trouwens reeds de mogelijkheid gehad naar dit principe te verwijzen om te besluiten tot de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekers (zie ütel van voorbeeld: RVV, n° 28 972 dd. 23 juni 2009 ; RVV, n° 18.937 dd. 20 november 2008, RVV n° 27.489 dd. 19 mei 2009. Er werd eveneens reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over verklaringen van de asielaanvrager die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag)

In casu werd geen voordeel van twijfel gegund aan verzoekster aangezien de verwerende partij zich beperkt tot het constateren van de algemene ongeloofwaardigheid van het relaas.

Aangezien de aangevoerde argumenten van de verwerende partij weerlegd werden, moet het voordeel van twijfel aan de verzoeker gegund worden.

Om al deze redenen dient het vluchtelingenstatuut te worden toegekend aan verzoekster, dit op basis van beide vervolgingsgronden die werden aangehaald maar ook rekening houdend met het voordeel van twijfel en de reeds ondergane vervolging krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Indien uw Raad, in een onwaarschijnlijke situatie, besluit om de vervolgsgrond op basis van het geslacht niet te aanvaarden, dient te worden aangehaald dat de verzoekster door haar geslacht wel toebehoort tot de sociale groep van de vrouwen. Dit is een vervolgingsgrond dat wordt bepaald in artikel 1A van de Conventie van Genève.

Verzoekster dient te worden beschouwd als toebehorend aan de sociale groep van onderdrukte vervolgte vrouwen in Afghanistan en als slachtoffer van algemene persecutie uitsluitend op basis van het geslacht.

Dit aspect wordt helemaal niet behandeld in de bestreden beslissing of in het dossier van verzoekster door verwerende partij

III.2.3. Toekenning van de subsidiaire bescherming

Het past bijgevolg het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen, om de reden dat enerzijds, verzoekster in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het voorwerp zal zijn van het risico op vervolging, foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen en anderzijds, om reden dat er een ernstige bedreiging is van het leven of de persoon van een burger (wat verzoeker is) als gevolg van blind geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;

Artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt wanneer het past om het statuut van de subsidiaire bescherming toe te kennen en stelt dat "(...)"

Zoals reeds hierboven werd vermeld en uiteengezet, bekleedt verzoekster een kwetsbare rol door het feit dat zij een vrouw is die gevlucht is voor een gewongen huwelijk.

Men dient de subsidiaire bescherming toe te kennen om alle redenen die hierboven geschetst worden.

Daarnaast maakt dit profiel dat zij extra wordt blootgesteld aan het algemene gevaar en de onrustwekkende Afgaanse veiligheidssituatie.

De algemene situatie in Afghanistan is bekend en werd recent nog beschouwd als zorgwekkend:

« (...) » (<http://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-annual-report-2015-protection-civilians-armed-conflict-february-2016>).

(vrije vertaling: (...)).

Men merkt dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren enkel gestegen is en in 2015 een piek heeft bereikt.

Het pijl van geweld gaat ver boven een gecontroleerd gemiddelde dat niet ernstig is zoals de verwerende partij laat uitschijnen:

« (...) » (<http://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-annual-report-2015-protection-civilians-armed-conflict-february-2016>).

(vrije vertaling : (...)).

De verwerende partij schendt artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 door deze subsidiaire bescherming niet toe te kennen aan verzoekster; door haar beslissing bijgevolg onvoldoende te motiveren en door zich te baseren op verkeerde argumenten schendt zij ook de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Er werd geen rekening gehouden met het kwetsbare profiel van verzoekster in de analyse van de subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met alle bovenstaande element kan er worden besloten dat verwerende partij dus de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, het algemene principe van goede administratie, nauwkeurigheid en zorgvuldigheid en het artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 schendt.

III.2.4. In uiterst ondergeschikte orde: vernietiging van de bestreden beslissing

Het CGVS heeft de verklaringen van verzoekende partij duidelijk eenzijdig geanalyseerd : de tegenpartij heeft maar enkele elementen uit het verhoor genomen om haar beslissing te motiveren die allemaal tegen de verzoekster spelen. Het CGVS heeft de andere positieve elementen uit het verhoor helemaal niet opgenomen in haar beslissing.

De beslissing neemt dus niet alle elementen uit het verhoor op en is heel partiaal.

Er werd noch met de culturele achtergrond, noch met de psychologische en fysieke kwetsbaarheid rekening gehouden in de bestreden beslissing.

De bijzondere procedurele noden die werden toegekend zijn ruim onvoldoende om een dergelijke kwetsbaar profiel te adresseren.

Een mondeling CGVS-verhoor met de vereisten die hierbij gepaard gaan is volledig ongeschikt voor het profiel in dit dossier.

Verwerende partij houdt onvoldoende rekening met het feit dat er sprake is van een vrouw die gevlucht is ten gevolge van een gedwongen huwelijk in dit dossier.

De asielmotieven worden deels geminimiseerd en onvoldoende geanalyseerd.

In het licht van bovenstaande elementen, schendt het CGVS dus ook het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

In dergelijke omstandigheden moet verzoekende partij opnieuw verhoord worden door de tegenpartij.

Bij past het om de bestreden beslissing te vernietigen."

3.1.2. Het middel dat in het verzoekschrift van tweede verzoekster (zaak RvV 246 519 / IV) werd ontwikkeld, is *quasi* identiek aan het middel dat door eerste verzoekster werd ontwikkeld, met dien verstande dat zij er met betrekking tot haar profiel op wijst dat haar man is gestorven, dat zij niet geschoold en analfabeet is – wat de moeilijkheden verklaart die zij ondervond met bepaalde vragen tijdens het interview in verband met specifieke informatie zoals data en algemene kennis (bijv. van de clans) –, dat zij, hoewel ze reeds op leeftijd is en een fragiele gezondheid heeft, alleen met haar dochter naar Europa reisde, dat ze reeds een lange en moeilijke asielprocedure achter de rug heeft in Zweden, dat haar fysieke en psychologische gezondheid uiterst fragiel is, en dat zij net zoals eerste verzoekster bijzonder lijdt onder de situatie.

3.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van de beroepen is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeksters al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij onvoldoende aannemelijk gemaakt heeft dat er in haar hoofd een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van haar nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep, nu (i) incoherenties en tegenstrijdigheden in haar verklaringen over de omstandigheden waarin zij en haar moeder op de hoogte werden gebracht van het huwelijk, alsook ten opzichte van de verklaringen van haar moeder hierover in de Zweedse asielpprocedure en tijdens de Belgische asielpprocedure maken dat aan haar verklaring dat zij tegen haar wil is moeten trouwen met haar paternale neef geen geloof kan worden gehecht, (ii) de geloofwaardigheid van dit vermeende gedwongen huwelijk verder ernstig in het gedrang wordt gebracht door tegenstrijdige verklaringen over het verloop van de huwelijksceremonie, (iii) ook geen geloof kan worden gehecht aan haar relatie met M. A., (iv) zij en haar moeder tegenstrijdige verklaringen afleggen over hoe zij haar echtgenoot is kunnen ontvluchten, (v) zij en haar moeder tot na het huwelijk hebben gewacht om te ontkomen aan de problemen met haar oom, (vi) zij de overlijdens van haar vriend en haar grootvader niet kan staven en zij niet goed op de hoogte is van de omstandigheden waarin haar vriend zou zijn overleden, (vii) zij en haar moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over haar scholingsgraad, (viii) de Zweedse asioldiensten eveneens tot de conclusie kwamen dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar vermeende gedwongen huwelijk

met H., noch aan haar relatie met M. A., en (ix) de medische vaststellingen door Belgische artsen over haar persoon haar asielmotieven niet kunnen staven en geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden die hebben geleid tot haar mentale gezondheidstoestand, en omdat (B) er in Panjshir actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in haar hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan tweede verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij zich in het kader van haar verzoek integraal steunt op dezelfde motieven als aangehaald door eerste verzoekster in het kader van haar verzoek en dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoekster geweigerd werd zodat ook in haar hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een nood tot internationale bescherming, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen, en omdat (B) er in Panjshir actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat tweede verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er ook in haar hoofde geen elementen zijn die erop wijzen dat er omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, wat in de tweede bestreden beslissing omstandig wordt toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoeksters er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

3.3.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeksters de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat in hoofde van verzoeksters wel degelijk bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Daarover staat in de eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekster te lezen als volgt: *“Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u slachtoffer te zijn geweest van een gedwongen huwelijk (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 19.11.2019) en dat u psychische klachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke protection officer en werd u daarbij bijgestaan door een vrouwelijke tolk. U werd eveneens meegedeeld dat u beschikte over een pauze, en dat u om bijkomende pauzes mocht vragen (CGVS, p.3, 20). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.”*

Ten aanzien van tweede verzoekster staat in de tweede bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u mishandeld te zijn door uw schoonbroer (DVZ, CGVS Vragenlijst, dd. 19.11.2019) en dat u psychische klachten heeft. Om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud afgenomen door een vrouwelijke protection officer en werd u daarbij bijgestaan door een vrouwelijke tolk. U werd eveneens meegedeeld dat u beschikte over een pauze, en dat u om additionele pauzes mocht vragen (CGVS, p.3, 18). Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden.”

Verzoeksters voeren in hun verzoekschriften aan dat uit het volledige medische dossier van eerste verzoekster kan worden afgeleid dat zij zeer kwetsbaar is, zowel psychologisch als fysiek, ten gevolge van haar belevenissen in Afghanistan, haar migratieroute, haar procedure in Zweden en de omstandigheden van de asielpcedure in België, en dat het onaanvaardbaar is dat een dergelijke kwetsbaarheid enkel en alleen wordt “geadresseerd” door het persoonlijk onderhoud te laten plaatsvinden in het bijzijn van een vrouwelijke ‘protection officer’ en een vrouwelijke tolk en met de mogelijkheid dat er bijkomende pauzes kunnen worden genomen. Zij vervolgen dat uit het medisch dossier van eerste verzoekster veelvuldige elementen blijken die ongerustheid oproepen over de capaciteiten van eerste verzoekster om een persoonlijk onderhoud met succes af te leggen.

Uit het door eerste verzoekster voorgelegde medisch dossier blijkt dat zij klaagt van ernstige hoofdpijn, van duizeligheid en van draaierigheid, dat zij een aantal keer is flauwgevallen, dat zij bij ernstige pijn moet overgeven, dat zij veel, maar niet vast slaapt, dat zij veel piekert over het verleden, dat zij geen eetlust en geen zin heeft om met anderen te praten, dat zij veel inwendige stress ervaart, en dat zij een zelfmoordpoging heeft ondernomen en zichzelf verwondt, dat er sprake is van een posttraumatische stress-stoornis met mogelijke persoonlijkheidsstoornis en dat zij bij haar psychologe moet blijven gaan, indien mogelijk. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat hieruit niet met zekerheid kan worden vastgesteld wat de precieze oorzaak is van de klachten van eerste verzoekster. Uit dit dossier kan evenmin blijken dat de problematiek van eerste verzoekster haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Bijgevolg kunnen uit het door eerste verzoekster voorgelegde medisch dossier geen andere bijzondere procedurele noden worden afgeleid. Verzoeksters laten overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden zij nog zouden hebben en op welke wijze daaraan diende te worden tegemoetgekomen.

Zo verzoeksters nog benadrukken dat de stress die gepaard gaat met een persoonlijk onderhoud niet verzoenbaar is met het profiel van eerste verzoekster, dient te worden opgemerkt dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch van hem verwacht kan worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening. *In casu* is er evenwel geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster hebben verhinderd de waarheid te vertellen. Uit het administratief dossier en gelet op het voorgaande blijkt immers nergens dat eerste verzoekster niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Evenmin blijkt ergens uit dat tweede verzoekster daartoe niet in staat was.

Gelet op het voorgaande kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de rechten van verzoeksters wel degelijk werden gerespecteerd in het kader van onderhavige procedure en dat zij in de gegeven omstandigheden konden voldoen aan hun verplichtingen. Verzoeksters kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift voorhouden dat de commissaris-generaal op geen enkele manier rekening heeft gehouden met de medische toestand van eerste verzoekster bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Eerste verzoekster verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor haar echtgenoot en haar paternale oom, die haar gedwongen liet huwen met zijn zoon. Tweede verzoekster stelt bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor haar schoonbroer, die eerste verzoekster gedwongen liet huwen met zijn zoon.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeksters geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van

herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeksters in hun verzoekschriften geen ernstige poging ondernemen om de concrete motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hen uiteengezette vluchtrelaas, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeksters toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in hun vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, blijven verzoeksters daartoe echter in gebreke.

Door aan te voeren dat de aanwezigheid van twee personen een verschillend perspectief en een verschillende beleving van evenementen impliceert en dat verschillen in de verklaringen tussen hen onderling daarom niet meteen als tegenstrijdigheden moeten worden beschouwd, en hiertoe nog te citeren uit de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 au statut des réfugiés”* van UNHCR, slagen verzoeksters er allerminst in te overtuigen. Er dient immers te worden benadrukt dat de in de bestreden beslissingen vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeksters mag redelijkerwijze worden verwacht dat zij tijdens de asielprocedure(s) eenduidige verklaringen afleggen over de feiten die de essentie uitmaken van hun vluchtrelaas en die de aanleiding vormden voor hun vertrek uit Afghanistan. Daarenboven betreffen de in de bestreden beslissingen vastgestelde inconsistenties niet enkel onregelmatigheden tussen de verklaringen van verzoeksters onderling, doch eveneens tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeksters zelf zowel ten aanzien van hun verklaringen in het kader van hun asielprocedure in Zweden, als in het kader van hun huidige verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeksters slagen er met de argumentatie in hun verzoekschriften dan ook niet in om de veelvuldige inconsistenties en tegenstrijdigheden in hun verklaringen over de kern van hun vluchtrelaas te verklaren of te herstellen.

Verzoeksters betogen in hun verzoekschriften verder nog dat de commissaris-generaal geen informatie levert over de exacte omstandigheden van de asielprocedure in Zweden, zodat er volgens hen niet van uitgegaan mag worden dat de nodige procedurele garanties werden geboden in het kader van deze procedure en het bijgevolg niet opgaat om tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen in het kader van hun asielprocedure in Zweden enerzijds en hun verklaringen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming in België anderzijds aan te halen. De Raad merkt op dat er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient in een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende en reële mogelijkheden beschikt om er zijn verzoek in te dienen met de nodige procedurele garanties en waarbij zijn fundamentele rechten niet worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten waarbij elk van de lidstaten ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), het Verdrag van Genève en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 85). Het komt aan verzoeksters toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om voormeld vermoeden te weerleggen. *In casu* beperken verzoeksters zich in hun verzoekschriften tot algemene vragen over omstandigheden van een asielprocedure, zonder *in concreto* te duiden waar en hoe hun rechten niet gerespecteerd zouden zijn geweest tijdens hun asielprocedure in Zweden. Zij kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij het *“volledig misplaatst”* achten dat de commissaris-generaal verwijst naar de bevindingen en de bijhorende beslissing van de Zweedse asielinstanties.

Waar verzoeksters nog wijzen op het gebrek aan (officiële) scholing van eerste verzoekster en hiertoe citeren uit een internetartikel waaruit het gebrek aan opleiding en scholing van Afghaanse vrouwen blijkt, wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht opmerkt dat eerste verzoekster inconsistente verklaringen aflegde over haar scholingsgraad en dat haar verklaringen eveneens tegenstrijdig zijn met deze die zij in het kader van haar Zweedse verzoek om internationale

bescherming aflegde over haar scholing, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Louter algemene informatie over het gebrek aan opleiding en scholing van Afghaanse vrouwen kan deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet weerleggen. Eerste verzoekster biedt bijgevolg geen zicht op haar werkelijke scholingsgraad en kan in haar verzoekschrift dan ook bezwaarlijk verwijzen naar haar gebrek aan scholing om de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts hekelen verzoeksters dat de commissaris-generaal volledig is voorbijgegaan aan de Afghaanse cultuur en *“in een Europees denkschema vastblijft waardoor de vragenstelling ongeschikt is en de vereisten betreffende de informatie die verzoekster zou moeten uitleveren buitensporig zijn”*. Zij laten evenwel na *in concreto* aan te duiden waar, in welke omstandigheden en op welke wijze de commissaris-generaal vragen zou hebben gesteld die ongeschikt zouden zijn geweest en die van hen te veel zouden eisen, laat staan op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de motieven van de bestreden beslissingen. Bovendien kan uit de lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijken dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeksters kennelijk konden volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begrepen. Overigens dient er in dit verband nog te worden opgemerkt dat verzoeksters in hun opmerkingen over het persoonlijk onderhoud geen melding maakten van het feit dat de vragen ongeschikt en te veeleisend zouden zijn gelet op de Afghaanse context. Overeenkomstig artikel 57/5^{quater}, § 3, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet kan dan ook worden aangenomen dat zij, behoudens enkele verduidelijkingen (*post factum*) die zij aanbrachten over de omgeving waarin zij gewoond hebben en het overlijden van de grootmoeder van eerste verzoekster (en de moeder van tweede verzoekster), zich akkoord verklaarden met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouden. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische problemen met de vraagstelling aan te voeren. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeksters aangevoerde vermeende problemen met de vraagstelling geen verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen in de bestreden beslissingen.

Verzoeksters voeren in hun verzoekschriften aan dat uit het volledige medische dossier van eerste verzoekster kan worden afgeleid dat zij zeer kwetsbaar is, zowel psychologisch als fysiek, ten gevolge van haar belevenissen in Afghanistan, haar migratieroute, haar procedure in Zweden en de omstandigheden van de asielprocedure in België, en hekelen dat de commissaris-generaal dit document onterecht van de hand doet op basis van een beknopte motivering. Zij vervolgen dat uit het medisch dossier van eerste verzoekster veelvuldige elementen blijken die ongerustheid oproepen over de capaciteiten van eerste verzoekster om een persoonlijk onderhoud met succes af te leggen en besluiten dat de commissaris-generaal de persoonlijkheid van eerste verzoekster niet heeft beoordeeld en geen rekening heeft gehouden met *“de uiterst kwetsbare psychologische situatie”* waarin zij zich bevindt. De Raad merkt in dit verband op dat uit het door eerste verzoekster voorgelegde medisch dossier blijkt dat zij veel piekert over het verleden, dat zij regelmatig nachtmerries heeft, dat zij geen eetlust meer heeft, dat zij last heeft van spanningshoofdpijn en dat zij geen zin heeft om met anderen te praten en in deze context verwijst naar het gedwongen huwelijk en het seksueel misbruik. Verder wordt in het medisch dossier melding gemaakt van een zelfmoordpoging en hier opvolgende wondverzorging en van een posttraumatisch stress-stoornis met mogelijke persoonlijkheidsstoornis. Er blijkt ook dat er verschillende medische beeldvormingen werden aangevraagd en uitgevoerd, alsook dat er aanmeldingen gebeurden voor psychologische hulp. In het attest van 28 juni 2019 wordt melding gemaakt van de door verzoekster omschreven klachten van stemmingsschommelingen, slaapstoornissen, herbelevingen, angstige stemming, doodsgedachten en het feit dat het leven in het opvangcentrum thans moeilijk is en wordt besloten dat verzoekster vanaf 25 juli 2019 in opname kan komen en bij haar psychologe moet blijven gaan, indien mogelijk. Uit het attest van 9 september 2019 blijkt vervolgens dat eerste verzoekster van 26 juli 2019 tot 29 juli 2019 vrijwillig werd opgenomen in het ziekenhuis en dat op basis hiervan, ondanks een voortijdige beëindiging van de behandeling van haar kant, als hoofddiagnose posttraumatisch stress-stoornis wordt vermeld. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat een medisch attest (en *in casu* het medisch dossier van eerste verzoekster) geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bovendien kan nergens uit het medisch dossier blijken dat de opstellers zich voor hun conclusies over de feiten die zich in Afghanistan hebben afgespeeld, beroepen op andere gegevens dan de verklaringen van eerste verzoekster. Het medisch dossier kan dan ook

geen bewijs vormen van de omstandigheden waarin de (medisch-)psychologische problemen van eerste verzoekster zijn ontstaan. Bovendien kan, zoals hoger reeds werd vastgesteld, uit dit medisch dossier niet blijken dat de problematiek van eerste verzoekster haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar asielmotieven of haar ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Het door eerste verzoekster voorgelegde medisch verslag vermag dan ook niet de geloofwaardigheid van haar verklaringen te herstellen. Geen van de elementen in dit dossier zijn van die aard dat ze een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de psychologische toestand van eerste verzoekster, wordt erop gewezen dat psycho-medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met het bepaalde in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Eerste verzoekster dient zich voor de beoordeling van haar medische problematiek te richten tot de daartoe geëigende procedure, *in casu* een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verder benadrukken verzoeksters nog dat eerste verzoekster tot een huwelijk werd gedwongen dat zij niet wenste en in dit kader meermaals seksueel misbruikt en verkracht werd en dat zij bij een terugkeer de sanctie van haar man vreest, alsook de autoriteiten. Zij citeren hierbij uit diverse artikelen en rapporten waaruit blijkt dat de praktijk van gedwongen huwelijken in Afghanistan frequent voorkomt, dat de meeste verantwoordelijken in de praktijk ongestraft blijven en dat wegvluchten streng wordt afgekeurd door de Afghaanse gemeenschap en aanzien wordt als aantasting van de eer. Zij beperken zich hiermee in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig, tegenstrijdig en niet-doorleefd bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal. Met dit betoog slagen verzoeksters er evenwel niet in om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissingen in dit verband te weerleggen of te ontkrachten. De door hen geciteerde informatie vermag hieraan geen afbreuk te doen. Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeksters. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat verzoeksters bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeksters dienen de door hen aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op de pertinente motieven van de bestreden beslissingen en gelet op het voorgaande, in gebreke. De verwijzing in de verzoekschriften naar artikel 60 e.v. van het Verdrag van Istanbul kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd, nu verzoeksters niet aannemelijk maken dat eerste verzoekster onder druk van haar paternale oom gedwongen moest huwen met diens zoon en bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden vrees voor vervolging door deze oom. In tegenstelling tot wat in de verzoekschriften wordt betoogd, maken verzoeksters bijgevolg evenmin aannemelijk dat eerste verzoekster, omwille van haar voorgehouden gedwongen huwelijk, als één van de "*onderdrukte vervolgte vrouwen in Afghanistan en als slachtoffer van algemene persecutie uitsluitend op basis van het geslacht*", behoort tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeksters verwijzen naar diverse arresten van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Bovendien tonen verzoeksters niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hen aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laten verzoeksters na om de concrete motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoeksters er nog op wijzen dat de commissaris-generaal enkel elementen uit het persoonlijk onderhoud heeft gelicht die tegen hen spelen, zonder rekening te houden met andere positieve elementen uit het persoonlijk onderhoud, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissingen op te nemen.

Het betoog van verzoeksters is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze

motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande wordt vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoeksters niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het in deze bepaling vervatte weerlegbaar vermoeden pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat *in casu* niet het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeksters, wordt de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig aangevoerd.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeksters geen elementen aanreiken waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zouden hebben aan subsidiaire bescherming.

3.3.5.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeksters maakten immers doorheen hun opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zouden hebben gekend.

3.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissingen gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende

objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten. Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire,

supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Panjshir te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 221-223, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 130-131, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 244-247, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Panjshir behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar er tijdens de verslagperiode geen gewapend conflict plaatsvond. Het is een traditioneel bolwerk van de Tadzjiekse partij Jamiaat-e Islami. Mede dankzij het feit dat de provincie geografisch geïsoleerd is en etnische homogene bevolking heeft, hebben de insurgents er geen voet aan de grond gekregen. In 2018 vielen geen burgerslachtoffers in de provincie. Het geweld dat er de voorbije jaren plaatsvond, is bovendien doelgericht van aard. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Panjshir in zijn geheel heel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provincie Panjshir actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Panjshir in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Panjshir een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Panjshir actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Panjshir. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter bekritisieren, het betoog dat de algemene situatie in Afghanistan recent nog werd beschouwd als zorgwekkend en het citeren uit een gedateerd rapport, tonen verzoeksters niet aan dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Voor zover verzoeksters zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven en hun kwetsbaar profiel ten gevolge van het gedwongen huwelijk, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waaruit blijkt dat zij hun vluchtmotieven niet aannemelijk hebben gemaakt.

In zoverre verzoeksters menen dat eerste verzoekster als persoon met psychologische moeilijkheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld dat in haar regio plaatsvindt, wijst de Raad op de volgende terechte overwegingen in de eerste bestreden beslissing:

"In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Panjshir en hierbij verwijst naar uw psychische moeilijkheden dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het door u neergelegde verslag met uw administratieve gegevens dat ook uw medisch dossier omvat waarbij werd vermeld dat u een posttraumatische stress-stoornis vertoont, u zichzelf hebt verwond en ook enkele zelfmoordpogingen zou hebben ondernomen; toont niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond."

Verzoeksters brengen geen elementen aan die kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming. Zij beperken zich immers tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het poneren van een risico op het lijden van ernstige schade, zonder dit concreet aan te tonen.

Aangaande tweede verzoekster considereert de commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt:

"In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Panjshir en hierbij verwijst naar uw gezondheidsproblemen zoals uw arm- en schouderklachten en uw psychische moeilijkheden zoals uw slaapproblemen, dient opgemerkt te worden dat deze elementen niet bestempeld kunnen worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het door u neergelegde verslag met uw administratieve gegevens dat ook uw medisch dossier omvat waarbij werd vermeld dat u problemen aan de arm en schouder heeft alsook dat u slaapmedicatie neemt; toont echter niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U toont ook zelf niet aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. U laat immers na te duiden waarom deze vaststellingen omtrent uw psychologische toestand omstandigheden zijn die het risico om het slachtoffer worden van willekeurig geweld verhogen. De blote bewering dat u minder zou kunnen instaan voor uw eigen veiligheid wordt geenszins geconcretiseerd en aldus wordt geen verhoogd risico in uw hoofde, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet aangetoond."

De voormelde motieven blijven, daar zij door verzoeksters volledig ongemoeid worden gelaten, onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

3.3.5.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoeksters door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in

aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.8. Waar verzoeksters in meest ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken te verwijzen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoeksters echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN